

ÇMIMI I FERRIT

FEDERICO BETTI
përkthyer nga Gjentian Cane

Federico Betti

Çmimi I Ferrit

«Tektime S.r.l.s.»

Betti F.

Çmimi I Ferrit / F. Betti — «Tektime S.r.l.s.»,

Qendra Historike e Bolonjës. Agjenti i policisë Stefano Xamanji gjendet para një tentative grabitjeje, duke arritur ta ndalojë. Shumë shpejt mësohet se kush është grabitësi dhe kështu fillojnë kërkimet për kapjen e tij. Por puna e Forcave të Policisë merr goditje nga kërcënime dhe kanosje reale. Çfarë fshihet pas kësaj? I takon Xamanjit dhe njerëzve të tij ta zbulojnë, duke i dhënë fund në mënyrë të pashmangshme një vorbulle frike dhe tmerri në kufijtë e së pamundurës.

© Betti F.

© Tektime S.r.l.s.

Çmimi i Ferrit

titulli: Çmimi i Ferrit

autori: Federico Betti

përkthyes : Gentian Cane

I

Stefano Xamanji ishte agjent policie në Skuadrën e Krimeve.

I pëlqente shumë të bënte një jetë të qetë dhe në kohën e lirë ia kishte shumë ënda të lëvizte në Bolonjë me automjetin e tij dyvendësh Coupé në ngjyrë gri si argjendi.

Një mëngjes të ftohtë janari u ngrit nga shtrati, hëngri shpejt e shpejt ca feta bukë pa maja me pak lëng qitroje dhe doli të shkonte për në punë. Me vete kishte marrë edhe armën pistoletë kalibër 38.

Sapo mbërriti në rrugën Rizzoli, dhe pasi pa se ishte herët për në punë, vendosi të ndalej për të përshëndetur mikun e tij Mauro Romani në fast-food-in që kishte në pronësi me numër adrese 68 të po asaj rruge.

Sapo hyri aty, pa nga ana tjetër e banakut një person të dyshimtë që mbante një pistoletë në dorën e djathtë, gati për të hapur zjarr mbi zotin Romani nëse ai nuk ia jepte paratë që ndodheshin në kasë.

Kur pa qesen me para në duart e grabitësit dhe mikun e tij Mauro të lirë, nxori pistoletën nga këllëfi poshtë xhaketës.

«Ndal, policia» tha Stefano, në pritje që personi të ndalonte.

Por kjo nuk ndodhi: burri i maskuar rrëshqiti tinëz pas një dere që të çonte në qilar.

Pa ngurruar asnjë moment më shumë, Stefano, me armë në dorë, i vajti nga pas grabitësit nëpër shkallë, me shpresë që mos t'i zhdukej nga sytë.

E kërkoi për ca momente, por nuk e gjeti.

Ndoshta kishte arritur vërtet t'ia mbathte. Ose ndoshta jo.

Po bëhej gati të ikte, kur i kapi syri një vezullim të pazakontë në ngjyrë të kuqërremtë që vinte prapa një qosheje.

Me shumë kujdes, gjithmonë duke mbajtur pistoletën tip 38 në dorë, lëvizi në drejtim të asaj drite të fortë të pazakontë. Aty gjendej një libër mbi dysHEME. Kopertina ishte prej gëzofi të kuq. E kuqe e ndezur. Shumë e fortë. Verbuese. Nuk i rezistoi dot më.

Sapo Stefano preku librin, drita vezulluese u fashit.

Kapi librin dhe e mori me vete për ta çuar në Departamentin e Policisë, aty ku punonte.

Qetë qetë, nisi të punonte në tryezën e tij. Po kërkonte sesi e si të gjente atë keqbërësin që kishte hasur në lokalin e rrugës Rizzoli.

Kishte pak dhimbje migrene por nuk qe momenti, sepse pas shumë ditësh pune intensive lodhja ishte e natyrshme. Pas pak ia bëri me shenjë kolegëve dhe u largua për në shtëpi.

Hipi në automjetin e tij Coupé dhe u nis me librin të vendosur në sediljen tjetër të makinës.

Ndezi radion për të dëgjuar nëse kishte lajme për atë që kishte ndodhur në fast-food ose të tjera lajme që mund të ishin me interes: ishte shumë i dëshiruar për ndonjë kuriozitet ose lajm ndryshe nga të zakonshmit. Folësi nuk njoftoi asgjë të veçantë në radio, kështu që Stefano e fiku.

Me të mbërritur në shtëpi, mori librin që kishte gjetur në mëngjes, e vuri mbi tryezën e tij personale në dhomën e punës dhe nisi të lexonte gazetën.

Menjëherë i ra në sy një titull me shkronja të mëdha në faqe të parë: TENTATIVE GRABITJEJE NË NJË FAST-FOOD NË RRUGËN RIZZOLI. Nga ajo që lexoi, e kuptoi menjëherë që grabitësin nuk e kishin identifikuar akoma. E mbylli gazetën.

Në përpjekje për t'u qetësuar i gjithi, bëri një çaj bimor me përmbajtje menteje, trëndafili i egër dhe bimë të tjera rigjeneruese, dhe u shtri mbi divanin e sallonis me shpresën që askush nuk do ta bezdiste në telefon apo nuk do t'i binte ziles së derës. Nuk kishte aspak dëshirë të fliste.

Kërkimet mbi grabitësin dhe identifikimin e tij po vazhdonin ende, edhe pse Stefano nuk gjendej i pranishëm në Departamentin e Policisë.

II

Pas gati tre orësh pune intensive në fast-food dhe në Departament, ekspertët mjeko-ligjorë dhe disa agjentë të tjerë policie arritën të identifikonin grabitësin me të cilin ishte përballur Stefano Xamanji.

Emri i tij ishte Daniele Santopietro. Personi kishte precedente penale për grabitje të armatosur, përdhunime dhe ushtrim dhune në shumë ndodhi dhe episode të natyrës kriminale.

Kërkimet vendosi t'i merrte përsipër Elis Dejn, një agjente që vinte nga Skotlënd Jard, por me origjinë nga Irlanda, dhe tamam tamam nga qyteti i Belfastit.

E vendosur për gjetjen e Santopietros, u nis me automjetin e saj tip sedan sportiv nëpër autostradën që përshkonte qytetin mespërmas, dhe që për shijet e saj, dukej ca si shumë i ngarkuar në trafik.

E ndjente se do ta kapte në anën tjetër të Bolonjës, në rrugën Saffi.

Me të arritur aty, parkoi makinën dhe u nis në drejtim të banesës së Santopietros me pistoletën që mbante në çantë.

Pasi gjeti pallatin që kërkonte, i ra ziles duke sajuar një arsye për të hyrë brenda pa shkaktuar asnjë dyshim tek njerëzit aty rrotull.

Me të hyrë, iu desh fare pak të gjente derën ku që shkruar SANTOPIETRO.

Dera ishte gjysëm e hapur. Hyri fare lehtë brenda në apartament. Ndoshta shumë lehtë mendoi ajo me vete.

Me pistoletë në dorë bëri përpara. Siç dukej, nuk kishte asnjë njeri aty brenda.

Ishte një vend i errët dhe i zymtë, gjë që nuk i pëlqente fare, por duhej të vazhdonte. Nuk mundej dot të ndalte. Dhe jo pikërisht tani që gjendej aty brenda.

Ishte një apartament me shumë dhoma, të gjitha me shumë hapësirë dhe të arduara. I eksploroj pak e nga pak të gjitha: që nga kuzhina tek depoja, nga dhoma e gjumit e te një tjetër aty përbri. Ishte i gjithi i lidhur me korridorë të gjatë e të errët. Brenda nuk shihej njeri prej njeriu.

Po bëhej gati të largohej, kur i ra ndërmend se kishte harruar pa i hedhur një sy dhomës së vogël në qoshen e fundit të errët.

Gjithmonë me pistoletë në dorë, iu afrua atij vendi pa bërë zhurmë, duke i kushtuar vëmendje çdo lëvizjeje shumë të vogël që mund të dëgjohej në ato çaste. Kishte shumë frikë. Nuk i pëlqente hiç fare ajo shtëpi.

Mezi sa po priste deri sa të dilte prej andej. Po dridhej e tëra.

Hodhi një sy vjedhurazi, për të parë se mos gjendej aty brenda Santopietro. Nga përshkrimi që ishte bërë atij personi, menjëherë e kuptoi se, me shumë gjasa, e kishte gjetur.

Ishte ulur mbi një tavolinë të vjetër kafeje mbushur plot me shishe qelqi me lëngje të ngjyrave të ndryshme: të verdhë, të kuqe, gjelbëroshe. Nuk po arrinte të kuptonte se çfarë mund të ishin.

Papritmas pa një figurë njeriu të fshehur pas një kolone shumë të trashë.

Kishte kapëse dhe tuba gome në qafë, stomak dhe në krahë e këmbë. Nga trupi i atij njeriu dilte lëng në po atë ngjyrë që kishte parë pak më parë në atë tavolinën e vjetër dhe, me anë të tubave që i ishin vendosur në trup, lëngu shkonte tek tre shishe që ishin njëloj me ato që kishte vënë re pak më parë.

Por nuk po arrinte akoma të kuptonte se çfarë po ndodhte në atë dhomë të mallkuar dhe një drithërimë i përshkoi të gjithë shpinën.

Pavarësisht asaj çka po ndodhte aty brenda, Elis ishte tejet e vendosur që ta ndalte atë person brenda apartamentit të tij, t'i vinte prangat dhe ta çonte deri në Departamentin e policisë së Bolonjës për t'ia dorëzuar në fillim Stefano Xamanjit, që për më tepër, duhej ta njihnte atë si person, dhe pastaj t'ia dorëzonte atij ose asaj që ishte i ngarkuar në rangjet më të larta të drejtësisë. Por duhej të vepronte

shumë shpejt, pa pritur asnjë çast më shumë, përndryshe do qe tepër vonë, si për të, dhe për atë të gjorin që gjendej nën kthetrat e Santopietros.

Në dorë mbante fort pistoletën, gati për të hapur zjarr nëse do ishte e nevojshme.

Ndërkohë që Santopietro ishte thellësisht i zhytur pas punës së tij, Elis Dejn doli nga vendi ku qe fshehur.

«Ndal. Policia!» bërtiti.

Santopietro nuk e çau kokën fare.

«Të thashë ndal!» bërtiti prapë duke përdorur të gjithë zërin që i kishte mbetur në grykë.

Ai nuk lëvizi as edhe një gisht.

Në atë kohë sa ishte brenda nuk e kishte kuptuar se personi në krah të Santopietros ishte gjallë. E kuptoi vetëm atë moment.

«Duart lart!».

Santopietro vazhdoi me punën e tij pa e çarë fare kokën për gruan me pistoletë në dorë.

E lodhur së bërtituri, Elis vendosi të shtinte për ta ndalur.

Mori shënjestër.

Numëroi deri në pesë para se të tërhiqte këmbëzën.

Një, dy, tre, katër, pesë... Shtiu. Mjaftoi një goditje.

«JOOOO!» ulëriti Santopietro.

Për fatin e saj të keq, Elis kishte goditur në kokë kavien e Santopietros. Goditje për ters. Një gabim shënjestrimi prej vetëm pak milimetrash.

Krimineli nisi t'i hakërrehej polices.

«Do paguani për këtë! Ti dhe ai polici trap!» tha duke mallkuar për humbjen që sapo kishte pësuar.

Menjëherë Elis e mori vesh se çfarë ishin ato lëngje të çuditshme mbi tavolinën e vjetër dhe ndjeu një drithërimë të ftohtë.

U mundua të qetësohej, duke menduar se qe e pamundur gjithë ajo çka i kishte ardhur nëpër mend. Pastaj pati mundësi të mendohej edhe njëherë. Me siguri që e gjitha ishte e vërtetë.

Urinë. Gjak. Lëng biliar.

«Do të paguani për këtë që bëtë!» ulëriti përsëri Santopietro.

«E hoqet qafe! Do ta zini ju vendin e tij. Ti dhe ai miku jot shkërdhat!».

Elis u drodh prapë, jo dhe atë për ato çka kishte thënë në fillim, por për fjalët e fundit që ai kishte nxjerrë nga goja.

«E vrave!» bërtiti ai gjithnjë e më i zemëruar.

Elis vendosi të fshihej pas një kolone, për të parë më mirë gjithçka që po ndodhte në atë dhomë të urryer.

Santopietro i kishte sytë e kuq e plot tym dhe gjuhën më të zezë se karboni.

Elis ia nguli sytë kolonës që kishte zgjedhur si strehë: ishte e gjitha e zbukuruar me vija të harkuara në ngjyra të shumëllojshme. Të kuqe, blu, të zezë.

Në një moment vuri re se kolona po luante vendit.

Jo, nuk ishte kolona; ishin vijat që zbukuronin kolonën. Po bëheshin akoma më të trasha.

Po bëheshin gjarpërinj. Gjarpërinj të vërtetë. Ishin gjarpërinj të gjallë.

Shiheshin fare qartë. Po lëviznin drejt saj. U drodh përsëri. Kishte frikë. Për mendimin e saj, ishte vërtet e frikshme. Duhej t'ia mbathte nga ai ferr. E mbërthyer nga paniku, manovroi nëpër shtëpi, ose kështu u mundua, të paktën. Arriti të dilte prej andej.

Duke qenë krejt e shpenguar, nga nxitimi i madh në ikje e sipër ishte përplasur me orenditë e shtëpisë dhe kornizat e dyerve. Nga krahët dhe këmbët i rridhte gjak.

Duhej të merrte menjëherë mjekim. Gjithsesi mund ta quante veten me fat që ia kishte dalë mbanë t'u largohej gjarpërinjve dhe atij Santopietros së mallkuar.

Sapo mbërriti në shtëpi, u mjekua dhe u përpoq të qetësohej.

Çuditërisht ia doli të qetësohej fare mirë, megjithë shqetësimin e madh që kishte.
Kur u zgjua, e ndjeu veten të lumtur që e kishte zënë gjumi.

III

Pasi ishte çlodhur mirë e mirë, Stefano piu një kafe dhe u kthye në Departamentin e Policisë për të parë sesi po shkonin hetimet mbi grabitësin.

Hyri brenda dhe menjëherë mori vesh se kush ishte. Një koleg i tha edhe se në mungesë të tij, me hetimet po merrej njëfarë Elis Dejn nga Skotlënd Jard.

Menjëherë u lidh me të për ndonjë lajm tjetër.

Doli sekretaria telefonike, kështu që i la një mesazh ku e njoftonte të takoheshin në lokalin e Mauro Romanit në rrugën Rizzoli me numër 68, për të diskutuar më tej rreth hetimit.

Më pas doli shpejt e shpejt për të vajtur në vendtakim: po priste gjithë ankth të merrte lajme për Daniele Santopietron.

Hipi në makinë dhe ndezi radion. Qetësohej kur e dëgjonte. Ndërroi shpejt shumë frekuenca të radios. Qielli sipër tij ishte i qetë dhe i kthjellët. Dëgjoi një zhurmë në radio. Ishte shumë e dobët.

Pas pak qielli u bë disi i mpitë.

Zhurma u bë edhe më e fortë. Po bëhej gati shurdhuese. Shumë shpejt qielli mori ngjyrë të errët, gati u bë natë.

Zhurma u bë gjithnjë e më e fortë, e më e padurueshme. Stefano nuk mundi ta duronte dot më dhe fiku makinën.

Papritmas zhurma ra.

Stefano mendoi se ishte shëndoshë e mirë dhe u mundua të hapte derën për të dalë nga makina, por shpejt e kuptoi se dera që bllokuar dhe radioja u fik.

Anash nisi të dilte tym që po i digjte sytë.

Ndërkohë pa se dorezat e brendshme të dyerve nisën të luanin nga vendi, duke rrëshqitur si gjarpërinj.

Ishin gjarpërinj.

Stefano Xamanji po përjetonte një skenë makthi, me tymin që po i vriste sytë dhe gjarpërinjtë që po i zvarriteshin rreth e rrotull.

Duhej të bënte diçka patjetër nëse do donte të dilte gjallë nga makina, dhe madje duhej ta bënte sa më shpejt.

Fare rastësisht i ra ndërmend se kishte një letër gazete pikërisht aty prapa sediljes.

Mendoi ta digjte në mënyrë që t'i çorodiste gjarpërinjtë me tymin që do dilte dhe kështu t'ia mbathte.

Për fatin e tij të mirë, ia arriti qëllimit.

Në ikje e sipër pa tymin në qiell të venitej dhe të linte pas diçka të shkruar që i ngjalli frikë:

DO KTHEHEM

Stefano u drodh vetëm duke e menduar.

Tymi u davarit sikur mos të kishte ekzistuar hiç dhe makina shpërtheu me një zhurmë si gjëhim.

Stefano mendoi menjëherë për librin e kuq që kishte gjetur në qilarin e lokalit të Mauros. Ndoshta këto dy ndodhi ishin të lidhura në njëfarë mënyre me njëra tjetrën.

Ia mbathi me vrap ndërkohë. Ishte tepër i shqetësuar dhe vraponte si i çmendur nga frika. Dukej gati sikur kishte vetë djallin që po e ndiqte nga mbrapa. Por nuk mund të jetë djalli, mendoi.

Apo ndoshta ishte ai vërtet?

U mundua ta largonte atë mendim nga koka.

Duhej të rrinte i qetë, përndryshe për të do mbaronte gjithçka; por i dukej e vështirë pas asaj që kishte parë me sytë e tij.

“Jam i qetë, i qetë, i qetë, i qetëëëë!!!”. Gati po luante mendsh.

Duhej ta mbante veten.

Mbaje veten, ndryshe mbarove. Mbaje veten!

Pothuaj kishte arritur te lokali i Mauros.

I mbetej edhe pak, maksimumi gjysëm kilometri.

Zëre se tani ia kishte dalë mbanë. Edhe pak dhe arriti. Ishte gjallë. Shëndoshë e mirë, për fat të mirë.

Më në fund tani mund të rrinte i qetë, pa djallin që i vraponte nga pas.

Të paktën kështu i dukej.

Duhej të kishte besim: nuk mund ta stresonte veten në atë farë feje.

Kushedi se çfarë do mendojë Elis kur të më shohë të katandisur kështu.

Stefano vajt te banaku i Mauros dhe porositi një nga ato pijet që vetëm ai dinte t'i përgatiste.

Pas pak minutave Mauro i solli specialitetin e tij: Bladi Meri me shumë piper. Nga ato që thoshin klientët e rregullt të lokalit, duhej të ishte vërtet një mrekulli.

Stefano mendoj se ia vlente vërtet ta provonte, kështu që ndoshta edhe do qetësohej.

Priti ca minuta, dhe më pas erdhi Elis.

Ajo u frikësua kur e pa aq të trishtuar dhe të zymtë dhe më pas e pyeti ç'ishte ajo gjë aq e tmerrshme që i kishte bërë vaki.

Ai ia tregoi.

IV

Elis rrinte e shokuar dhe e tmerruar gjatë gjithë kohës që Stefano i rrëfeu gjithçka i kishte ndodhur.

Ndërkohë u mendua edhe për atë që kishte ndodhur në shtëpinë e Santopietros dhe u mundua t'i lidhte të gjitha ndodhitë me njëra tjetrën.

«Stefano» tha Elis «isha te shtëpia e Santopietros sot mbasdite nga ora tre dhe e gjeta teksa kishte kapur një njeri tjetër. Një kavie njeri. Qëllova për t'a hequr qafe, por e mbërthyer nga paniku gabova në shënjestër».

«Dhe pastaj?» ia ktheu Stefano.

«Vrava kavien».

«Dua të them se ke vrarë një të pafajshëm dhe ai shkërdhata është akoma vërdallë dhe i pashqetësuar si kurrë ndonjëherë?».

«Atë doja të thoja edhe unë» ia ktheu Elis.

Elis dhe Stefano dolën nga lokali i Mauros dhe u përpoqën të qetësoheshin të dy duke bërë një xhiro me makinë nëpër Bolonjë. Ndoshta do kishte efekt.

Kur u lodhën së ecuri dhe së foluri, u përshëndetën me njëri tjetrin duke lënë takim të nesërmen në Departamentin e Policisë.

U ndanë nga njëri tjetri dhe u nisën për t'u çlodhur në shtëpi.

Me të mbërritur në apartamentin e saj të përkohshëm në kryqendrën e Emilia Romanjës, Elli (kështu e thërriste miqësisht Stefano) bëri një dush me ujë të ftohtë dhe u shtri mbi krevat.

Sapo kaluan gati dhjetë minuta, e zuri gjumi.

Çuditërisht, pas gjithë atyre që kishin ndodhur gjatë ditës, arriti të flinte mirë dhe me t'u zgjuar u ndje e lumtur për këtë gjë, edhe pse kishte arritur të flinte vetëm pak.

Zgjimi i kishte ardhur krejt padashur nga zilja e telefonit.

Zor se merrte telefonata kaq vonë në mbrëmje. Ndoshta diçka e rëndë kishte ngjarë. Ndoshta diçka që kishte lidhje me rastin që po ndiqte bashkë me Stefanon.

E alarmuar, ngriti receptorin.

Ndjeu një fishkëllimë të pazakontë dhe nisi të shqetësohej.

«Nuk njihemi. Apo jo?».

Ajo nuk u përgjigj dhe vazhdoi të dëgjonte.

«Përgjigju! Është e vërtetë që njihemi? Përgjigju po».

Kishte frikë. Mos ishte Santopietro? Jo, ai nuk kishte atë timbër zëri. Nuk mund të ishte ai.

Por kush ishte atëherë?
Ndërkohë vazhdonte të dëgjohej ai zë.
«Mos bëj gjasme sikur nuk di gjë, sepse e di fare mirë që jemi takuar».
Gjithnjë e më e frikësuar, Elis e mbylli telefonin.
U shtri prapë në krevat dhe u përpoq ta zinte gjumi.
Por nuk po arrinte dot më.
Vendosi të ngrihej dhe të shkonte të pinte diçka të freskët.
Sapo hyri në kuzhinë, pati një ndjesi të çuditshme sikur diçka kishte ndryshuar. Por nuk dinte çfarë.
Në fund vuri re diçka të padëshifruar që qe shkruar mbi dysHEME:
Do takohemi përsëri!
Bashkë do jemi të lumtur!
Nuk po e kuptonte se çfarë domethënie mund të kishin ato fjalë.
Nuk po arrinte dot t'i shpjegonte.
I duhej të fliste patjetër me Stefano Xamanjin.
Iu duk një mendim i mirë ndërkohë, të provonte prapë të flinte, me shpresë se do ia dilte mbanë.
U shtri dhe mbylli sytë.
“Do ta zini ju vendin e tij ... Ma vratë... Do ta zini ju vendin e tij... Do të paguani për këtë që bëtë... do ta paguani...”
Po mundahej shumë ta zinte gjumi, por ishte e kotë.
Prapë zgjuar që zgjuar rrinte.
Ndërkohë ra edhe njëherë zilja e telefonit. Ishte katër e mëngjesit.
Elis ngriu.
Dridhej.
Nuk donte të përgjigjej.
Po sikur të ishte Stefano ai që po telefononte pasi mund t'i kishte ngjarë ndonjë gjë e pazakontë ashtu siç i kishte ngjarë edhe asaj?
Vendosi, e tëra nën ankth, që të merrte vesh se kush qe.
«Njihe...».
Elis e mbylli telefonin, duke u dridhur e tëra.
Mendoj me kujdes të mbyllte dyer dhe dritare dhe të priste ditën tjetër për t'u takuar me kolegun dhe t'ia rrëfente atij të gjitha fije e për pe.
“Do ta zini ju vendin e tij...”
Duhej të qetësohej.
“E vratë... do ta paguani për këtë që bëtë... Do ta zini ju vendin e tij...”
Elis ishte pak të thoje e dëshpëruar. Nuk i hiqeshin nga mendja ato fjalë të Santopietros.
Duhej të arrinte ta hiqte mendjen prej andej. Të paktën deri sa pa gdhirë mirë akoma, të mundej të çlodhej edhe nga dy orë ose tre.
Ndërkohë u kthye në kuzhinë për të parë se mos ndoshta i rastiste ndonjë prej atyre fjalëve të shkruara mbi dysHEME.
E shtrydhi trurin edhe për ca momente por nuk nxori asgjë prej gjëje. Fjalët e shkruara ishin krejt të padëshifruara, por një kuptim duhej ta kishin.
Fundja edhe një kuptim të vogël fare.
U bë shtatë e mëngjesit ndërkohë.
E lodhur nga qëndrimi në shtëpi pa bërë gjë fare, donte të dilte jashtë dhe të ecte në këmbë.
Kur doli jashtë, mendoi të merrte një gazetë, para se të shkonte në punë.
U ndal tamam në rrugën Rizzoli, pothuajse para fast-food-it të mikut të Stefanos, kështu vendosi të hynte brenda dhe t'i fliste.

Mauro ishte i zënë me përgatitjen e porosive të nevojshme për klientët gjatë drekës, duke ditur që një pjesë tashmë e kishte gati të mbaruar.

Sapo pa Elisin, vajti menjëherë ta takonte.

«Mirëdita» e përshëndeti Mauro «keni marrë vesh ndonjë të re nga ai grabitësi i mëngjesit të djeshëm?».

«Asgjë pothuajse» iu përgjigj Elis «për të qenë të saktë, vetëm banesën ku rri dhe veprat penale që ka kryer në të kaluarën».

«Asgjë tjetër?» e pyeti miku i Xamanjit.

«Asgjë» ia ktheu Elis, me keqardhje.

Zoti Romani mendoi t'i ofronte ndonjë pije, por ajo nuk pranoi duke i thënë se nuk ndihej mirë.

Fill pas kësaj, u përshëndetën me njëri tjetrin dhe ajo vajti drejt e në Departamentin e policisë.

Mezi priste të mësonte të rejat mbi rastin në fjalë, nëse kishte ndonjë të re, dhe të fliste ballë për ballë me Stefanon për atë që i kishte ndodhur atë natë.

Ai gjendej i ulur mbi tryezën e punës dhe po e priste.

«Tungjatjeta, Elis. Si po ia kalon?» e pyeti Stefano Xamanji.

«Jo dhe shumë mirë» ia ktheu ajo «Nuk kam mbyllur sy gjithë natën. Jam tepër e lodhur».

«Ç'është ajo gjë aq e tmerrshme që të ka ndodhur dhe që nuk të ka lënë të flesh fare?».

«Pikërisht për këtë doja të të flisja, Stefano».

«Fillo pra të thuash çfarë të mundon, Elli. M'i rrëfe të gjitha: jam shumë kureshtar » tha ai.

«Kur u ndamë dje në mbrëmje, vajta drejt e në shtëpi dhe direkt e në shtrat. Pas pak ra telefoni. Për momentin mendova se ishte ti që po telefonoje sepse kishe nevojë për ndonjë gjë, por jo, nuk ishte ti. Më foli një zë i pazakontë dhe nisi të më thoshte që njiheshim me njëri tjetrin... që njihesha me atë... Stefano... që njihesha me atë!».

«Epo, mund të jetë e vërtetë, gjithsesi» i tha Stefano, i qetë.

«Nuk e kam dëgjuar kurrë atë zë. Unë nuk e njoh!» ia ktheu Elis gjithmonë e më nervoze.

«Por nuk mbaroi me kaq» vazhdoi më tej të thoshte «Kur hyra në kuzhinë, vura re disa fjalë të çuditshme të shkruara që s'i kam parë kurrë. Dhe të betohem se dje mbasdite nuk ishin».

«Mund t'i ketë shkruar ndonjë hajdut që ka hyrë në apartamentin tënd për të të lënë një mesazh të koduar».

«Por shtëpia ishte e gjitha në rregull».

«A je vërtet e sigurt për këtë?».

«Shumë e sigurt» iu përgjigj Elis.

«Hajde, të arsyetojmë për këto që kanë ndodhur pasi të pimë diçka lart» propozoi Xamanji.

«Dakort jam».

Të dy bashkë vajtën te makinetat automatike që gjendeshin në korridoret e departamentit të policisë, nga ku Xamanji mori një kafe madje pyeti edhe Elisin nëse donte edhe ajo një.

Ajo iu përgjigj me një jo dhe shtoi se qe tepër nervoze për ta pirë një kafe.

«Si thua sikur sot pas lodhjes së punës, të vija në shtëpinë tënde dhe t'i hidhja një sy atyre që janë shkruar mbi dyshemenë e kuzhinës?».

«Do isha shumë e kënaqur» ia ktheu Elis.

Ndërkohë të dy iu përveshën punës.

V

Stefano Xamanji nuk banonte në Bolonja; aty kishte vetëm një apartament garsonier që e përdorte sa herë që i duhej të rrinte në qytet për arsye pune.

Vendbanimi i tij ishte San Laxaro e Savenës, një qytezë sa dilje në periferi.

San Laxaro ishte shumë e qetë, të paktën kështu i dukej Stefanos.

Shtrihej pothuaj tre kilometra përgjatë rrugës Emilia dhe kishte një popullsi rreth tridhjetë mijë banorë duke përfshirë edhe fshatrat rreth e përqark.

Stefano banonte në bulevardin Republika.

San Laxaro e Savenës ishte vendi klasik ku dihej gjithçka për gjithsecilin (ose thujtse gjithçka), sidomos për të porsaardhurin e fundit, që në këtë rast ishte ai vetë.

Të gjithë bashkëqytetarët e tij ishin shumë të lumtur që e njihnin, duke ditur që ai ishte një polic i zoti, me aq sa tregohej për të rreth e rrotull. Në veçanti zonjusha Ema Simoni, komshia që kishte te shtëpia (dhe mu ngjitur te dera).

Kur e takonin në rrugë, të gjithë e falenderonin për ato çfarë po bënte për qytetin. Nganjëherë, nëse mungonte për njëfarë kohe si rrjedhojë e çështjeve të punës, me t'u rikthyer të gjithë njerëzit bëheshin kureshtarë se përse kishte munguar.

Dhe ai u përgjigjej me aq sa mundte dhe me aq sa i lejohej.

Kur e dinte se Stefano gjendej në shtëpi, Ema e ftonte menjëherë për të pirë një gotë çaj, apo edhe për të ngrënë drekë.

Specialitetet e saj të gatimit ishin picat me bazë pançete dhe domate të freskëta. Natyrisht që atij i pëlqenin shumë.

Qëkur Stefano i kishte thënë çfarë pëlqente, ajo gjithmonë i jepte nja dhjetë copa picash me një enë të vogël plastike ngjyrë blu.

Herë pas here, Stefano merrte edhe pak me vete kur shkonte në Departamentin e policisë së Bolonjës.

Edhe Elis, sapo i provoi, u dashurua menjëherë me ato specialitete të veçanta.

Sa herë që kishte ndonjë problem me pistoletën e tij kalibër 38, Stefano kalonte njëherë nga dyqani i armëndreqësit Antonio Polini në rrugën Mezzini, që ndodhej nga ana tjetër e Bulevardit Republika.

Zoti Polini ishte një burrë jo shumë i gjatë me flokë të shkurtra dhe mjekër me majucë.

Pas njëfarë kohe të qëndrimit të tij në San Laxaro, Stefano Xamanji ishte bërë mik edhe me Luixhi Maxetin, pronari i dyqanit modest të pjesëve metalike mu para shtëpisë së tij.

Madje e kishte kuptuar se banonte në një vend shumë të bukur larg kaosit, thoshte vetë ai, dhe për këtë gjë ishte mëse i kënaqur.

Nuk mund të jetonte më në një qytet të mbipopulluar siç ishte Bolonja, kështu që ishte vënë në kërkim të diçkaje më të qetë dhe më në fund e kishte gjetur.

Stefano dhe Elis arritën te shtëpia e saj.

«Futemi menjëherë në kuzhinë» ia bëri Elis.

U drejtuan të dy tek vendi ku gjendeshin ato fjalët e shkruara që Elis ia kishte treguar Stefanos në Departamentin e policisë.

Si për çudi, nuk ishin më... aty.

Nuk kishte asgjë. Sikur kishte avulluar gjithçka.

Elis nuk dinte si ta shpjegonte.

Ishte mosbesuese dhe nuk do ta kishte besuar nëse nuk do e shikonte vetë me sytë e saj.

«Të betohem se këtu ishin» ia bëri Elis.

«Je e sigurt se nuk po gabon? Ndoshta ke fjetur pak sontë natën dhe je e lodhur».

«Jam dyqind për qind e sigurt» ia ktheu Elli.

«Për mendimin tim do bëje mirë sikur të merrje ca kohë pushim» i tha Stefano.

«Të thashë që jam e sigurt, madje shumë e sigurt. Të betohem se në mëngjes këtu gjendeshin. Pikërisht te vendi këtu ku gjendemi ne tani të dy» përsëriti me bindje vajza.

«Dakort, ta zëmë se ke të drejtë. Po si e shpjegon ti faktin se tani nuk gjenden më këtu?» e pyeti Stefano, tërë kureshtje.

«Nuk e di se ç'përgjigje të të jap. Zhdukja e fjalëve të shkruara më çudit edhe mua shumë, kështu që nuk di ç'të të them» ia ktheu Elis.

«Tani unë po iki, ndërsa ti çlodhu pakëz».

Elis tundi kokën.

Stefano doli dhe ajo vajti të shtrihej mbi divanin e vogël në sallon.

Pas gati njëzet minutash që kishte mbetur vetëm... ra zilja e telefonit.

«Aa...» Elis nuk e mbaroi dot fjalën dhe mbylli telefonin.

Kishte frikë se mos ishte prapë ai zëri. Se mos ishte prapë Zëri.

Po në qoftë se nuk ishte Zëri, por ndokush që kishte nevojë për të komunikuar me të?

Nuk dinte ç'përgjigje të jepte.

U shtri përsëri mbi divan dhe pas pak ra përsëri zilja e telefonit.

Çfarë i duhej të bënte? Të përgjigjej? Të priste derisa të pushonte zilja? Ishte vërtet enigmë.

Pas ca momentesh ngurrimi, vendosi të përgjigjej.

«Alo?» ia bëri.

«Hajt takohemi... kurajo. Mos ki frikë. Nuk duhet të kesh frikë».

«Kush je?» pyeti ajo.

«Njihemi mirë, madje... shumë mirë...».

«Kush je? Si e ke emrin?».

«Nuk ka rëndësi kjo».

Elli e mbylli telefonin prapë.

Njihemi shumë mirë. Të takohemi. Ik pirdhu. Kushdo qoftë, është një shkërdhat që të çan trapin. Po kush është? Dhe ça mutin do prej meje? Ik o pirdhu. Nuk mund të më çajë trapin kështu. Nëse arrij të mësoj se kush është, do t'ia çaj bythën në katërsh. Ik pirdhu trap. Vafsh në të s'ëmës tani këtë moment, hajvan. Nëse nuk më lë të fle sonte mbrëma, betohem se do ta kërkoj derisa ta kem mu para syve dhe pastaj do t'ia zbraz gjithë karikatorin mu në mes të koqeve, dhe nëse nuk mjafton, do t'i zbraz edhe një karikator tjetër. Ik pirdhu.

Gati kishte ardhur mbrëmja. Mendoi të hante ndonjë kafshatë, kështu që vajti në kuzhinë.

Hapi frigoriferin dhe nxori prej andej ca nga ato picat e shijshme të Ema Simonit, që Stefano kishte marrë me vete atë mëngjes nga San Laxaro. Ndoshta ato do t'ia ngrinin pak humorin për ndonjë moment, nëse nuk do shihte... ato fjalë të shkruara. Ato fjalë të shkruara, ia dhjefsha racën.

Ishin fiks si ato që qenë shkruar një ditë më parë.

Hajt takohemi njëherë!

Do jemi të lumtur bashkë!

Ishte gjithçka në të njëjtën radhë si një ditë përpara, fjalët e shkruara fije e për pe, pa ndryshimin më të vogël.

«Stefano!!!» bërtiti Elis gati sikur nuk po gjente më zë në grykë për një javë të tërë.

Kapi telefonin dhe mori Departamentin e policisë me shpresë se do ta gjente kolegun e saj aty.

Por për fatin e saj të keq, centralistja e seksionit të Vrasjeve e njoftoi se ai ishte larguar për në shtëpi dhe se do kthehej vetëm të nesërmen.

Elis mallkoi fatin e keq dhe mendoi se mos ndoshta do ta gjente në apartamentin e tij në Bolonjë. Mori në telefon atë numër, por ai nuk gjendej aty; atëherë duhej të ishte në San Laxaro. Duhet ta gjente me çdo kusht. Kishte patjetër nevojë që t'i tregonte ato ça i kishin ndodhur. Por si ta gjente?

Dinte vetëm se banonte në San Laxaro të Savenës, por nuk e dinte as adresën, as numrin e telefonit, as edhe ndonjë gjë tjetër që mund ta ndihmonte në gjetjen e tij.

Sidoqoftë duhej të gjente një mënyrë. Çfarëdo lloj mënyre, ia dhjefsha racën, vetëm që ta gjente.

Patjetër që nuk do arrinte dot të flinte, por prapëseprapë e provoi njëherë.

Kishte kaluar gjysëm ore, dhe atë ende nuk e kishte zënë gjumi, kështu që vendosi të çohet.

I duhej të gjente Stefano Xamanjin, dhe me kohën, të dy bashkë do u duhej të gjenin Santopietron.

Ashtu e pagjumë, hipi në makinë dhe u nis për në San Laxaro të Savenës.

Rruga ishte shumë errësirë dhe po aq e populluar me njerëz, kushedi pse. Ndoshta kishte ndonjë festë aty në Bolonjë. Ku i dihej. Por...

Nuk e shtrydhi më trurin dhe mendoi t'i jepte makinës, duke shmangur njerëzit e shkujdesur që ecnin nëpër rrugë në atë orë të vonë.

«Gomar, shiko ku ecën!» bërtiti me të madhe.

Dhe përsëri vazhdoi me fjalë të tilla si: mos më hajde para, hajvane, mbaj anën ku ecën, apo gomar boll i dhe makinës dhe kthehu në shtëpi! Ja kështu ndodhin edhe aksidentet.

Ishte e xhindosur me të gjithë, gjithmonë për shkak të atij tipit që i telefononte në mbrëmje vonë, dhe kurrë gjatë ditës.

«E marrtë dreqi, mbaj anën tënde!» vazhdonte të bërtiste.

Pothuajse kishte mbërritur në San Laxaro. Për fat, i mbeteshin të bënte edhe dy milje.

Në orën njëmbëdhjetë të mbrëmjes kaloi tabelën ku shkruhej SAN LAXARO E SAVENËS.

Ishte e rraskapitur nga rruga, edhe pse shumë e shkurtër.

Nuk e dinte me saktësi në cilën rrugë banonte Stefano Xamanji, kështu që mendoi të pyeste ndokënd se mos e njihnte. Vajti tek bari në Rrugën Karlo Jussi aty ku kryqëzohej me Rrugën Rexho Emilia, që ishte i vetmi i hapur në atë orë.

Tek muri mbrapa banakut ishin shkruar disa fjalë si p.sh.: “Tek ne, do gjeni aperitivin më të mirë që ekziston”, “Pi tek ne, ha ku të duash”, dhe akoma të tjera si “Një pije që të liron nga të gjitha hallet si kurrë ndonjëherë”.

Elis u mundua të gjente pronarin për të marrë vesh se mos e njihnte personin që ajo po kërkonte.

Pa nga e majta një burrë me mjekër dhe iu ngulit në kokë se ndoshta ai ishte personi që do ta ndihmonte për të gjetur Stefano Xamanjin.

«Mos e dini edhe se ku banon?» ia bëri ajo.

«Po për çfarë arsye doni ta dini?».

«Sepse kam një nevojë të ngutshme për t'u takuar».

Burri heshti.

«Atëherë e dini se ku mund ta gjej, të lutem?».

«Në San Laxaro... natyrisht».

«Në çfarë rruge, e kisha fjalën».

«Ah...» ngurroi për pak burri «Në Bulevardin Republika» ia bëri në fund.

«Faleminderit për informacionin» i tha.

Dhe shtoi duke folur me vete: Faleminderit, shakaxhiu i leshit.

“Në San Laxaro... natyrisht... Ik o pirdhu”.

Elis doli jashtë.

U vu në kërkim të rrugës që i kishte treguar ai burri.

Pas pesë minutave, pa nga e majta një tabelë: Rruga Karlo Jussi. Pikërisht ajo që po kërkonte.

Në banesën e parë pa mbiemrin e Stefanos mbi një tabelë të vockël afër një tufe zileshe njëra pas tjetrës.

Mendoi t'i binte ziles edhe pse ishte e vetëdijshme për orën e vonë.

Iu përgjigj një zë i ngjirur dhe i përgjumët.

«Stefano, jam Elis».

Në atë moment Stefano u hutua, por pastaj i ra në të.

«Çfarë ka?» ia bëri ai.

«Kam nevojë të ngutshme për të folur me ty».

«Pikërisht tani. Po është vonë. Është... mesi i natës. Çfarë bën në këtë orë në San Laxaro?».

«Duhet të flas me ty. Më lër të ngjitem, të lutem» ngulmoi ajo prapë.

Stefano i tha të futej brenda.

VI

Korridori ishte më se i bollshëm, me mure të sapolyera në bojë të bardhë dhe me një llambë me dritë halogjene në tavan. Shkallët ishin në mermer ngjyrë gri me parmakë druri në ngjyrë të çelët, ndoshta edhe shumë i kushtueshëm për t'u përdorur në një pallat.

Elis nxori si konkluzion se Stefano banonte në luks.

U ngjit në katin e dytë dhe pa në të djathtë një derë të hapur dhe një burrë te pragu i derës. E kuptoi se duhej të ishte kolegu i saj i punës dhe eci drejt tij.

Stefano i priu deri në sallon dhe e ftoi të ulej mbi një kolltuk të zbukuruar me krahë.

Elis vështroi me kujdes nëpër të gjithë apartamentin.

«Sa të kanë kushtuar të gjitha këto për atë Zot?» e pyeti.

«Oh... jo aq shumë. E kam me qira për njëqind euro në muaj» ia ktheu ai.

«Njëqind çfarë?» tha Elis.

«Euro në muaj. Di që është një shifër tepër e ulët, ngela dhe unë pa fjalë kur ma tha pronari. Por më thuaj më mirë arsyen se pse je zgjuar nga gjumi në këtë orë të natës».

«Epo... më telefonoi prapë ai personi, apo më saktë... ai Zëri. Por nuk është vetëm kjo. U rishfaqën prapë ato fjalë të shkruara mbi dyshemenë e kuzhinës» i tha ajo.

«Prapë? Pra nuk paskëshe qenë e dalë mendsh kur unë erdha dhe biseduam te shtëpia jote!».

«Por ti nuk më besove».

«Epo duhet të të besoj. A dëshiron një kafe?».

«Jo, faleminderit. Nuk do doja të acarohesha më shumë nga ç'jam tani».

«Si të duash» i tha ai.

«Do doja të kërkoja diçka, nëse nuk bezdisesh dhe aq».

«Hidhe pra fishekun».

«A mund të më mbash këtu për ca kohë të paktën derisa ta gjejmë atë tipin? Kam frikë! Po vdes nga frika! Sidoqoftë të betohem se nëse e gjej, do t'ia heq dëshirën që ka për t'ua këputur topet njerëzve. Ai biri i kurvës!».

«Dakort, por tani qetësohu dhe do e shohësh se do ta gjejmë» i tha, duke e shoqëruar për te dhoma e gjumit.

«Mund të flesh këtu» i tha.

Ajo mbështeti kokën në jastëk dhe fjeti menjëherë duke bërë një gjumë ripërtëritës që zgjati pa ndërprerje deri në tetë të mëngjesit të nesërm.

Deri në tetë nuk e dëgjoi më Zërin dhe për këtë qe tepër e lumtur.

Elis u ngrit duke pyetur sesi po ecnin hetimet në Bolonja. Do kishte dëshirë të merrte lajme të reja... dhe të mira, të paktën një herë të vetme.

Pasi u zgjua edhe Stefano, hëngrën mëngjes të dy bashkë.

Elis kishte përgatitur kafe dhe ca biskota integrale që dolën të mrekullueshme pasi i provoi. Tryeza ishte gati tashmë.

«Të mira, këto biskota», tha Elis, «Ku i ke blerë?»

«Oh... te supermarketi në fund të rrugës. Pronarin e njoha pikërisht javën e shkuar. Emrin e ka Luçio... ah, Tabelini. Ishte vetë ai që më rekomandoi këto biskota. Tha se s'ka pak që i kanë hedhur në treg dhe tashmë janë fshirë nga raftet. I është dashur të kërkojë menjëherë një sasi tjetër sepse iu mbaruan shumë shpejt» i shpjegoi Stefano.

«Si quhen? Mini-kekë Xhaxha Fred... kushedi mbase gjenden edhe në Bolonja?» i tha Elis.

Hëngri nja dhjetë prej tyre, aq të mira ishin.

Me të mbaruar mëngjesin, menduan për ato çka duhet të bënin.

Stefano Xamanji i tha Elisit se ajo ishte akoma ca e tronditur nga ato të mallkuara telefonata që i bëheshin natën dhe do kishte qenë shumë më mirë sikur të rrinin të dy në San Laxaro të Savenës, ajo për të qenë sa më larg kërcënimeve të atij Zërit, dhe ai për ta mbrojtur atë. I telefonuan edhe Departamentit për t'u thënë që do mungonin disa ditë dhe gjithsesi do vazhdonin me hetimet aty ku kishin ngecur dhe do të kalonin nga Bolonja vetëm në rast nevojë.

Kapiteni ra dakort.

Në atë moment, Stefano Xamanji donte që t'i tregonte Elisit lagjen ku banonte në mënyrë që ajo ta njohte më mirë atë vetë dhe banorët e tij.

Filloi nga Ema Simoni, komshia që kishte afër shtëpisë.

Sapo i ranë ziles, ajo erdhi ta hapte menjëherë.

Mbante veshur një palë xhinse dhe një bluzë me shumë ngjyra. Thoshte që ndihej e re pavarësisht moshës.

Mendoi t'u ofronte ndonjë nga ato picat që dinte të bënte vetëm ajo. Elis e dinte tashmë, pasi ca nga ato picat i kishte sjellë Stefano në Departamentin e policisë, dhe ajo i kishte shijuar me shumë kënaqësi.

Ema u lumturua që kishte gjetur mysafire të papritur, pasi po vdiste nga mërzia.

Stefano e prezantoi me Elisin dhe i sqaroi se përse ajo gjendej aty bashkë me të, duke marrë parasysh faktin se agjentja e Skotlënd Jard banonte në një apartament në Bolonja.

«E kuptoj» foli gruaja, duke iu drejtuar Elisit.

«Është një moment shumë i pakëndshëm për mua» i tha kolegja e Stefano Xamanjit «Shpresoj që të kalojë shpejt».

Polici vendosi të ndahej me Emën për të vazhduar shëtitjen eksploruese në San Laxaro të Savenës bashkë me Elisin, që ndërkohë po fillonte të ambientohej.

Stefano Xamanji e shoqëroi Elis Dejnin te zoti Maxeti, pronari i dyqanit të pjesëve metalike në anën tjetër të rrugës.

Porta e hyrjes ishte me xhama të nxirë nga tymi në një kornizë druri të stilit antik që në mënyrë të veçantë i tërhoqi vëmendjen Elisit.

Kur të dy u futën brenda, pronari po merrej me sistemimin e një objekti të vockël në formë të zgjatur.

«Përshëndetje Luixhi», e përshëndeti Stefano Xamanji, «Si po ia kaloni?».

«Mirë, faleminderit. Nuk ka dhe shumë klientelë në këtë orë, por gjithsesi jam mësuar prej kohësh», ia ktheu burri. «Oh... po kush është kjo vajzë e bukur që të rri mbrapa, Stefano?» vazhdoi ai në pritje të një përgjigjeje.

«Oh, tamam. Luixhi, të prezantoj me Elis. Është një kolegja ime e re që ka ardhur këtu në San Laxaro të Savenës» i tha Stefano duke vënë re një buzëqeshje në gojën e Maxetit.

«Gëzohem shumë që ju njoh» i tha Elis.

«Kënaqësia është e gjitha e imja» ia ktheu Luixhi ndërkohë që po mbaronte me sistemimin e atij objekti të pazakontë që mbante ende nëpër duar.

Duke qenë se u bë shumë vonë, qëndruan edhe pak fare në dyqan, pastaj dolën dhe vajtën në drejtim të supermarketit, ku bënë vetëm një ndalesë të shkurtër për të përshëndetur pronarin Luçio Tabelini dhe arkëtarin Xhesika Mareski. Para se të dilnin, Elis i bëri një kompliment pronarit për zgjedhjen e përkryer që kishte bërë me ato biskotat që kishte ngrënë atë mëngjes në shtëpinë e kolegut të saj.

Tabelini e falenderoi nga zemra dhe e garantoj se porositë me atë produkt do vazhdonin gjatë gjithë kohës.

Ndërsa po drejtoheshin për nga rruga San Laxaro, Stefano u kthye nga Elis.

«Tani do të të njoh me kryetarin e bashkisë së San Laxaros. Quhet Xhovani Buleri».

Rruga Emilia Levante mund të ishte quajtur rruga më e rëndësishme e San Laxaros dhe prej këtej dukej Ndërtesa e Bashkisë.

Ndërtesa ku ndodhej Bashkia, kishte tre kate me vetrata të mëdha dritarësh dhe këto të fundit ishin mbrojtur me ca grila në nuancë gri që e bënin bashkinë të dukej si të qe burg, nëse nuk do kishte dritare të mëdhaja në vend të atyre dritareve të vogla klasike dhjetë apo maksimumi pesëmbëdhjetë centimetra anash që kanë burgjet Shtetërorë.

Elis dhe Stefano hynë brenda në ndërtesë dhe asaj i ranë menjëherë në sy parmakët prej druri të dekoruar. U ngjiten nëpër shkallë dhe mbërritën në katin e parë, pikërisht në mes të murit nga e majta.

Aty paraqitej një skemë e çdo zyre që gjendej brenda ndërtesës.

Në qendër të panelit ishte shkruar me gërma të mëdhaja “ZYRAT” dhe fill pas saj, “KATI I PARË”, “INT. 1 ZYRA E GJENDJES CIVILE”, “INT. 2 ZYRA E OBJEKTEVE TË HUMBURA”, “KATI I DYTË”, “INT. 3 ZYRA E PASTRIMIT TË RRUGËVE”, “KATI I TRETË”, “INT. 4 KRYETARI I BASHKISË DHE SEKRETARIA”, “INT. 5 ZYRA E SINJALISTIKËS RRUGORE”.

Të dy policët hipën në katin e tretë dhe, sapo mbërritën aty, panë derën në të majtë ku qe shkruar “KRYETARI I BASHKISË” dhe trokitën.

Derën e hapi një vajzë me këmishë në ngjyrë të kuqe dhe kopsa të arta dhe me një palë pantallona bezhë.

«Mirëdita. Çfarë dëshironi?».

«Do donim të takoheshim me kryetarin».

«Keni lënë takim?»

«Jo», iu përgjigj Xamanji, «por kemi këtë»

«Urdhëroni brenda», iu tha sekretarja, pasi pa distinktivin e policisë, «Po e njoftoj menjëherë».

Të dy u ulën mbi kolltukun me lëkurë të butë në pritje të mbërritjes së kryetarit të bashkisë.

Pas pak çastesh para tyre u shfaq një burrë në të pesëdhjetat.

«Donit të takoheshit me mua?» pyeti burri.

«Po. Jemi...».

«Oh, patjetër që po!» e ndërpreu Buleri.

«Në rregull atëherë, do doja t’ju njihja me miken time Elis Dejn».

«Patjetër! Futuni brenda».

Zyra e kryetarit ishte më se e madhe, me piktura të varura në të gjitha muret që i jepnin ambientit përreth një hije elegance.

Buleri iu ofroi një pakëtë cigare.

«Janë të kushtueshme. Vijnë nga Havana».

Stefano Xamanji pranoi, edhe pse nuk kishte pirë kurrë më parë duhan, Elis e falenderoi dhe kërkoi ndjesë për refuzimin duke thënë se nuk e duronte dot tymin e duhanit. Në të vërtetë e urrente.

Kur Stefano mbaroi së shijuari cigaren e mirë kubane, pa e ndezur fare, të dy u përshëndetën me Qytetarin e Parë dhe dolën nga zyra dhe ndërtesa e bashkisë.

Kishte ardhur mbrëmja ndërkohë. Kishin kaluar një ditë të tërë nëpër rrugë dhe në shumë vende rreth e përqark San Laxaros së Savenës.

VII

Elis Dejn dhe Stefano Xamanji hynë brenda apartamentit në San Laxaro të Savenës dhe menduan të merrnin Departamentin e Policisë së Bolonjës për të marrë vesh nëse ishin zbuluar informacione të tjera me interes për ta, që ndoshta do shërbenin për ta kapur njëherë e mirë atë person me atë emër të famshëm Daniele Santopietro. Kushedi...

«Nuk kemi pasur më lajme lidhur me rastin, më vjen keq» u përgjigj centralistja e turnit.

Xamanji e falenderoi me një fije mërzie dhe keqardhjeje që i dukej që në grykë.

Pasi e lidhi prapë aparatin e telefonit me karikuesin, polici priti derisa kolegia doli nga banja që të bënte edhe ai një dush të shpejtë dhe çlodhës.

Pas dushit u ndje shumë më mirë.

Hëngrën diçka të shpejtë që kishin përgatitur dhe të dy bashkë menduan sesi mund të gjenin të dyshuarin e tyre, por nuk e dinin tamam nga t’ia fillonin. Nëse vërtet ishte ashtu siç u kishte komunikuar centralistja, që nuk kishin ardhur më lajme të tjera, ndoshta ishte e vërtetë edhe që Santopietro nuk gjendej më në apartamentin e stërmadh në rrugën Saffi që Elis Dejn kishte inspektuar disa ditë më parë. Po ku kishte përfunduar atëherë? Nuk dinin si t’i përgjigjeshin kësaj pyetjeje. Mendja e të dyve ishte në terr të plotë në lidhje me këtë çështje dhe për momentin nuk kishin as idenë më të vogël sesi mund të dilnin nga ky terr.

E ku mund ta gjenin përgjigjen? Një prej shumë përgjigjeve? Por... Ça fundi kishte patur Daniele Santopietro? Ndoshta e kishte vlarë dikush për motive personale në shenjë hakmarrjeje për

ndonjë gjë që ai i kishte bërë ndonjë të afërmi të vet? Po i kujt ishte ai zë (Zëri) që çdo natë pasi Elis i kishte bërë një vizitë Santopietros së dashur (të vdekur?) për atë grabitje të kryer së fundmi, e bezdiste më të njëjtat fjalë aspak simpatike (“Njihemi bashkë”)?

Kush e di përgjigjen bën një hap përpara, mendoi me mendjen e vet Stefano.

Koka i ziente tym nga brenda dhe po ashtu edhe koleges së tij.

Në fund Elis dhe Stefano vendosën t'i jepnin fund muhabetit të asaj dite dhe të shkonin të flinin, me shpresën se do ia dilnin mbanë.

Ndërkohë në Bolonja vazhdonin hetimet mbi çështjen në fjalë.

Në terr, por vazhdonin ama.

Kapiteni i seksionit të vrasjeve Xhorxho Luci e kishte ngarkuar agjentin Finoki të shkonte në rrugën Saffi për të mësuar nëse ndokush e kishte parë Santopietron të largohej, ndoshta edhe në nxitim e sipër.

Marko, ky ishte emri i tij i pagëzimit, doli nga Departamenti i policisë, hipi në makinën e shërbimit dhe në çast lëvizi marshin në drejtim të rrugës Saffi.

Makina i kishte dritat blu të ndezura dhe sirena ishte e fikur.

Ishte misioni i parë i Marko Finokit me njëfarë rëndësie; ai kishte ardhur në Bolonja që prej gati dy vitesh, por ishte bërë pjesë e Skuadrës së Policisë së atij qyteti vetëm prej gati pesë muajsh. Më përpara kishte punuar në Milano.

Ishte transferuar në Bolonja sepse Milano ishte shumë kaotike dhe e rrëmujshme për shijet e tij të buta dhe të qeta dhe kishte gjetur një apartament jo shumë larg Departamentit dhe me një kosto jo shumë të lartë: vetëm njëqind e pesëdhjetë euro në muaj.

Afër shtëpisë ishte njohur, pak kohë pasi kishte ardhur në qytet, me Elisabetta Moron, kishte rënë në dashuri me shikim të parë, dhe ajo menjëherë e kishte ndryshuar. Ajo ditë kishte qenë një nga ditët më të bukura të jetës së tij dhe menjëherë të dy kishin vendosur të fejoreshin dhe, me kalimin e kohës, lidhjen e tyre ndoshta do ta finalizonin me martesë.

Kështu që vendosën të bashkëjetonin, duke qenë se ajo ishte turiste në Bolonjë.

Ajo njoftoi të ëmën, e cila pa ngurruar aspak, dha pëlqimin e vet. Kishte vite e vite që mezi priste ditën kur Elisabeta të takohej me shpirtin e saj binjak.

Marko Finoki arriti në rrugën Saffi dhe fiku makinën dhe dritat blu.

Me revolen brenda këllëfit vazhdoi të ecte përgjatë rrugës.

Kapiten Luci i kishte dorëzuar një zarf të vogël me një foto të Daniele Santopietros brenda.

Agjenti e nxori nga zarfi plastik në ngjyrë rozë. Si procedurë që ndiqte çdo seksion i policisë për katalogimin e të dyshuarve, poshtë fytyrës së qelbur të Santopietros kishte një shirit të zi ku qe shkruar DEPARTAMENTI I POLICISË dhe poshtë saj një numër katalogimi: 3347820A.

Finn-i (ky ishte shkurtimi që i kishin dhënë agjentit që prej dy muajsh në ato anë) nisi t'ua tregonte fotografinë të gjithë kalimtarëve që haste në rrugë, duke u ndalur edhe nëpër dyqane, me mendimin që dikush që endej zakonisht në atë rrugë, që ndoshta mund të ishte edhe ndonjë dyqanxhi, mund të kishte më shumë probabilitet ta kishte parë të kalonte aty ose edhe mund ta kishte parë të hynte në vetë dyqanin e tij.

Të gjithë njerëzit që kishte pyetur i ishin përgjigjur duke tundur kokën, gjë që i linte të kuptonte se nuk kishin parë as edhe një fije floku të tij.

Marko Finoki po i humbte shpresat që të gjente ndonjë gjë me interes aty në atë rrugë, vetëm kur gjeti një burrë që arriti t'i tregonte diçka.

«Mirëdita» ia nisi Marko «A mos e ke parë rastësisht këtë person gjatë këtyre ditëve?» e pyeti duke i treguar për të kushedisatën herë fotografinë e Santopietros.

«Mmm... ja të shoh pakëz... oh, po. Sigurisht, e kam parë një ditë më parë. Hipi në një makinë të çuditshme dhe u nis me shpejtësi të madhe nga ai pallati përgjatë rrugës » iu përgjigj burri.

Agjenti e njohu pallatin, pikërisht atë që i kishte përshkruar kapiten Luci, ishte pallati ku qe futur Elis Dejn ditën kur e pa Santopietron për herë të parë dhe të vetme në jetën e saj.

Një fije gëzimi u përvijua në fytyrën e imët të Marko Finokit: misioni i tij ia kishte arritur qëllimit dhe tani mund të kthehej krenar në Departament dhe të njoftonte kapitenin për lajmin, edhe pse nuk ishte kushedi se çfarë.

Hipi në makinën e shërbimit, futi marshin e parë dhe u nis.

Marko mbërriti në Departament, parkoi makinën në një nga vendet e posaçme të parkimit që policia kishte në dispozicion, fiku motorin dhe hyri te seksioni i vrasjeve.

Sapo hapi portën kryesore, centralistja e turnit Françeska Baffetti e përshëndeti me një gjest të dorës së djathtë që i tërhoqi vëmendjen. Marko Finoki i ktheu përshëndetjen dhe vajti në drejtim të derës së zyrës së kapitenit.

«Përshëndetje kapiten» i tha agjenti.

«Përshëndetje Finoki» ia ktheu Xhorxho Luci, dhe më pas vazhdoi: «Nuk është tamam tema e bisedës, por gjithsesi, a ke gjetur ndonjë gjë që mund të na shërbejë për zgjidhjen e këtij dreq rasti grabitjeje?».

«Po. Një burrë e ka parë tek ecte me shpejtësi të madhe me makinë nëpër rrugë».

«Në rregull, duhet t'ia komunikojmë Seksionit të Grabitjeve».

«Tani më duhet të shkoj për patrullim» i tha agjenti, më pas përshëndeti kapitenin dhe doli për t'iu rikthyer punës.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.